

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

apare
în fiecare
Duminică.

Comitetul de Redacție:

- Ion Kalinderu
- P. Gârboviceanu
- G. Coșbuc
- General P. V. Năsturel
- G. Adamescu
- I. Gteșcu
- P. Dulfu
- V. S. Moğa
- N. Nicolaescu
- Gr. Teodossiu
- Const. C. Pop.-Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No 145 (lângă Gara de Nord). București

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princoesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menagiu, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactală Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naltalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugiie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerosofate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferinzilor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndeputându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Rogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetrice și Chirurgiei, Opticei și Dentistice, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberoane, plosci și ligheane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverizatoare și vaporizatoare, preservative, suspensoare thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porcelan, ochelari, toarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Sp. Haret, Tovărășiile țărănești. — G. M. Ionescu, Originea colindelor. — N. Bradea, Pe bușteanul din bătătură. — D. Teleor, Pedagogul Francke. — Marin M. Ticlescu, Un document din 1818. — Geograf, Tibetul. — Asistent, Inaugurarea monumentului lui Mihaiu-Viteazul. — Informațiuni. — Gh. Ionescu, O faptă laudabilă. — Teatru la sate. — Licitățuni. — Poșta administrației.

Sfaturi: Contra lipsei de nutreț. — Contra inveninării sângelui. — Contra umflăturii cauzată prin gea.

Instrucțiuni: Car legat cu fier. — Biserica Slobozia din București. — Vederea orașului Giurgiu. — Mihaiu Viteazul. — D-rul Sergiu.

Tovărășiile țărănești.

Dăm aci Ordinul d-lui Ministru al Instrucțiunii, adresat celor trei învățători însărcinați cu propagarea acestei idei. Avem credința că, date fiind începuturile deja făcute și puternicul imbold ce se dă acestei propagande, în curând vom vedea adusă la îndeplinire schimbarea întregii noastre agriculturi și o nouă îndrumare a muncii săteanului; iar când sătenii nu vor mai avea să se teamă de ziua de mâine, viitorul acestei țări va fi pe deplin asigurat:

Domnule Invățător,

Prin decisiunea noastră No. 29.512 din 22 Noembrie 1904, vi s'a dat însărcinarea de a lucra pentru propagarea printre săteni a ideii tovarășiilor țărănești cu scop economic. Prin ordinul de față revenim asupra acestei chestii, pentru a clarifica pe cât se poate mai bine modul cum înțelegem noi însărcinarea aceasta.

* * *

Prima recomandăție pe care trebuie să v'o facem este ca mai ales la început, să nu căutați a risipi fără necesitate activitatea d-voastră în prea multe locuri. Folosul muncii d-voastră nu va fi proporțional cu numărul tovarășiilor înființate, ci cu temeinicia lor. Decât să se înființeze repede un mare număr de tovarăși nu destul de solide, dintre cari multe să dispară în curând, mult mai bine este a se înființa puține, însă ale căror condițiuni să fi fost dela început așa de bine studiate, încât răușita lor să fie si-

gură. Este știut că ori-unde, dar mai ales la țară, încercările nerăușite descurajază pe oameni și compromit cele mai bune idei, este dar o datorie pentru d-voastră ca să nu faceți nici un pas până ce nu veți fi siguri de succes. Și când veți fi reușit a constitui câteva tovărășii prospere și solide, risipite pe toată suprafața țării, ele vor servi de model și de indemn, și exemplul lor se va propaga de sine cu cea mai mare repezițiune. Avem dovadă pentru aceasta marele succes al instituției băncilor populare, cari tot în felul acesta au ajuns să se înmulțească și să prospereze așa cum le vedem.

Va trebui dar ca mai întâiu, în urma unei înțelegeri comune, și pe baza cunoștințelor d-voastră personale și a informațiilor ce veți culege, să alegeți un mic număr de centre, răspândite în mod cât se va putea mai egal în toată țara, care să se afle în condițiile cele mai avantajoase posibile pentru înființarea câte unui tovărășii. Pentru aceasta, primul lucru ce se cere și fără care nu se poate, este ca să se afle în localitate un învățător, un preot, un primar sau un sătean, cari să aibă mare autoritate asupra consătenilor lui, destulă inteligență și cultură, și mai ales care să fie înzestrat cu abnegația și avântul, ce se cere pentru a se duce la bun sfârșit orice întreprindere de folos public. Pe unde se vor putea găsi întrunite mai multe din aceste elemente, sau și toate, izbânda va fi aproape sigură; căci după ce d-voastră veți insuflă acestora încrederea în succes și le veți fi arătat calea de urmat, se vor face ei propagatorii cei mai energici în satul lor, și lucrurile vor putea merge bine de sine, și numai cu puțin ajutor și priveghere din partea d-voastră.

Este iarăși necesar ca primele tovărășii să se înființeze de preferință în sate mari. Succesul unui sat mare are mare răsunet prin prejur, și poate servi mai bine ca exemplu satelor înconjurătoare decât acela al unui sat mic; căci știm că amorul propriu local se găsește și la țară, și că un sat mare nu merge bucuros pe urmele unuia mai mic. De altă parte, într'un sat mare mai lesne se pot găsi oamenii necesari, iar efectele bune ale tovărășii se exercită asupra unei mai mari sume de interese țărănești.

*
*
*

După ce se vor fi ales centrele primelor tovărășii, d-voastră va trebui să aveți conferință cu învățătorii, preoții și autoritățile locale, pentru a lămurii bine scopul ce se urmărește și modul de funcționare al tovărășiei. Va trebui să căutați a face să intre cea mai deplină convingere în spiritul celor cari vor fi colaboratorii d-voastră, cum că întreprinderea este folositoare și realizabilă. Să vă feriți a începe lucrul numai cu oameni pe jumătate sau de loc convinși, și pe cari i-ați vedeă că se prind la treabă numai ca să vă facă plăcerea sau numai ca să nu rămână mai pe jos decât alții. Asemeni oameni nu vor avea tăria de a sacrifica timpul, une-ori și interesele lor, pentru succesul întreprinderii, nici de a suferi supărărilor ce vor putea să le aducă neînțelegerea unora, inerția sau reaua voință a altora.

Odată ce colaboratorii d-voastră vor fi fost astfel aleși și pregătiți, cu ei împreună veți lucra pentru a atrage pe săteni și a constitui cu ei tovărășia.

*
*
*

În ceea ce privește scopul tovărășiilor ce vor fi a se înființa, decizia noastră No. 29.512 precizează în special vânzarea în comun a produselor, și întinderea comerțului de pasări, ouă, lapte cu derivatele lui, etc. Nu trebuie însă ca inițiativa d-voastră să fie împiedecată întru ceva prin această enumerare a noastră.

Imprejurările variază așa de mult dela o localitate la alta, încât este imposibil a se fixa vre-o normă comună pentru toată țara. Dacă într'un sat poate fi bine a se începe cu o tovărășie pentru vinderea cerealelor, în altă parte poate fi mai folositor a se organiza comerțul de unt sau de ouă, ori a se construi în comun un herăstrău sistematic, ori a se lua în arendă o bucată de loc sau în tăiere un petec de pădure. Tovărășiile pentru vânzarea porumbului au răușit bine în Vlașca, pentru-că porumbul sătenilor este mai bun și de o calitate mai egală decât grâul lor, și pentru-că portul Giurgiului eră la doi pași. Pentru aceste motive, tovărășiile vor reuși și pe aiurea, dacă vor avea în apropiere un oraș mare sau un port, și dacă vor avea de obiect vânzarea în comun a porumbului. Dar aceasta nu însemnează că nu s'ar putea face asemeni tovărășii și pe unde nu e port în apropiere; va trebui numai ca modul de organizare al lor să fie potrivit împrejurărilor locului. În vecinătatea orașelor mari, va fi nemerit a se da deosebită atenție vânzării păsărilor, ouelor, untului și brânzei, pentru-că loc de desfacere sigur este la îndemână. Scopul tovărășiei în acest caz va fi de a învăța și de a obliga pe asociați de a îmbunătăți pe cât se poate obiectele de vânzare de a le prezenta frumos și curat și de a împuțina cheltuelile și timpul pierdut prin însuși faptul tovărășiei; căci este evident că va fi un mare câștig când toate produsele unui sat vor fi vândute la oraș de un om sau mai mulți însărcinați cu aceasta, în loc ca fiecare gospodar să fie silit a perde o zi întreagă ca să-și vândă însuși doi pui sau o duzină de ouă.

În părțile muntelui nu ar fi rău să începem a ne gândi să facem pe țărani a-și îmbunătăți herestraele și pivele lor, așa de primitive, și cari fac un lucru așa de prost. E păcat să vezi cum o lemnărie așa de bună ca a noastră se lucrează așa de rău, din care cauză i se pierde jumătate din valoare. Dacă în loc de 20 de herestree de acestea, înșirate pe un părau de munte, locuitorii unui sat s'ar întovărăși ca să-și facă unul singur bun și sistematic, ar scoate marfă mai multă, mai bună și mai bine plătită, ar câștiga mai mult și ar plăti și costul noului herăstrău în câțiva ani. Tot așa cu pivele, cu morile.

Cu un cuvânt, pentru alegerea scopului fiecărei tovarășii, d-voastră veți fi conduși de nevoile speciale ale satului, de mijloacele lui, de oamenii cu care veți lucra, de folosul ce se poate realiza. Nici o indicație generală nu vă dăm în astă privință.

Singura regulă mai mult sau mai puțin generală pe care va trebui să o aveți în vedere, va fi aceea de a căuta să se împuțineze pe cât se poate numărul intermediarilor, cari se interpun între țăran și cumpărătorul produselor sau muncii lui. Mai totdeauna acești intermediari abuzează în modul cel mai scandalos de nevoile sau de neștiința țăranului, și realizează beneficii enorme și nemeritate și în socoteala țăranului, și în a celui ce utilizează în cele din urmă munca lui. De multe ori beneficiile țăranului s'ar îndoi dacă ar trata el deadreptul cu adevăratul cumpără-

tor. Iacă pentru ce este de dorit a se dà o deosebită atenție tovărășiilor pentru vânzarea în comun a produselor de orice fel, pentru luarea de pământuri în arendă, și altele de acest fel.

* * *

În ceea ce privește în special vânzarea în comun a produselor, circulara noastră către învățători cu No. 44.953 din 16 August 1904, publicată în «*Monitorul Oficial*» No. 117 din 24 August 1904, dà oarecari indicații generale. Ea nu intră în amănunte, pe deoparte pentru că amănunțele ce am fi dat noi nu se puteau potrivi peste tot, și pe de alta pentru că scopul circulerii eră numai de a dà indemn, fără a intră în detaliile tehnice. În ordinul de față însă, se cuvine să vă punem în vedere, după cum am făcut și mai sus, că realizarea acestui fel de tovărășii poate să întâmpine greutăți în sat, de cari nu s'ar bucură de avantajele celor din Vlașca, unde reușita d-lui Morărescu a fost așa de bună. În satele depărtate de orice port și de orice oraș mare, predarea grânelor de către sătenii deadreptul în mâna cumpărătorului nu se va putea face în mod așa de simplu cum s'a făcut la Arsache. În asemenea sate ar trebui ca tovărășia se trimită la târg un delegat, om de încredere, pentru a trată vânzarea și a încheiă afacerea. În asemenea caz, tovărășia ar aveà de purtat cheltueli, uneori însemnate, se subscris contracte de predări de marfă în condiții anume hotărâte de către cumpărători.

În astfel de cazuri, va trebui negreșit să se găsească mijloace anume pentru a se înlătură greutățile, și credem că mijlocul cel mai potrivit este ca tovărășia țărănească să trateze deadreptul cu administrația docurilor din Brăila sau Galați.

Precum știți, aceste docuri sunt niște grânare publice, construite de Stat cu mari cheltueli, cari au de scop a înlesni ori-cui păstrarea grânelor până să se găsească cumpărători cu prețuri bune. Și nu numai că păstrează grânele în magazii solide de zid, unde sunt ferite de umezeală și de insecte, dar au și mașini perfecționate cari vântură grânele, le curată de neghină și de orice amestec cu materii stăine, ba le și despart după calități. Administrația docurilor se mai însăreținează se vândă grânele care-i sunt încredințate la cumpărători din străinătate.

Dacă proprietarii grânelor au nevoie de bani și nu le dà mâna sa le vândă, pentru că nu găsesc prețuri bune, administrația docurilor poate să le dea cu împrumut o parte din prețul grânelor ce au deus la docuri, cu dobândă mică, rămânând să se despăgubească când se vând grânele. Și pentru toate aceste înlesniri, docurile sa mulțumesc cu o plată foarte mică.

Este dar foarte ușor ca satele depărtate să trimită deadreptul grânele lor la docurile din Brăila sau Galați și atunci toate greutățile de cari vorbeam mai sus se înlătură.

* * *

Nu trebuie însă să se piardă din vedere că sătenii nu vor aveà foarose în adevăr însemnate din vânzarea produselor lor, decât atunci când aceste produse vor fi de bună calitate și tot de o dată de o calitate cât mai potrivită și mai curată. În adevăr, cumpărătorii, mai ales cei din străinătate, nu cer numai ca grâul,

spre exemplu, pe care-l cumpără să fie de soiul bun; ei mai cer ea să nu fie făcut din soiuri amestecate. Lor nu le place să li se aducă la un loc grâu roșu amestecat cu grâu bălan, ori grâu cu boabe mari la un loc cu altul cu boabe mici, chiar dacă fiecare din aceste soiuri ar fi bun. Cumpărătorii cer ca să li se vândă deosebit grâul roșu de o parte, cel bălan de altă parte, și așa mai încolo. Cât pentru grâul amestecat cu neghină, cu secară, cu pământ, sau cu boabe stricate, un asemenea grâu perde jumătate din prețul lui.

Iacă pentru ce grâul sătenilor se vinde de ordinar cu prețuri așa de proaste, pe când al proprietarilor e cu mult mai scump.

Pricina este că acești din urmă seamănă numai sămânța aleasă, de un singur fel, și mai au grijă de-o vâruesc, pentru ca să o ferească de stricăciune. Va trebui dar ca și sătenii să facă ca dânsii, dacă vor să aibă folosul convenit dela grânele lor și va trebui ca d-voastră să insistați ca tovărășiile ce se vor face pentru vânzarea grânelor să impună la toți tovarășii ca să nu samene decât sămânța aleasă, mărunță, să facă semănăturile la vreme, să are adânc; cu un cuvânt, fiecare tovărășie va avea datoria de-a deprinde pe membrii ei cu o cultură mai înțeleaptă, pentru că altfel nu-și-ar putea realiza scopul, de a putea vinde produsele în comun. Cu chipul acesta o tovărășie de acest fel, va avea și datoria de a cumpără în comun sămânța de semănat și aceasta se găsește foarte bună la mulți proprietari sau la fermele Statului Laza și Studina sau la ori-care din școalele de agricultură.

* * *

Vom zice încă câteva cuvinte asupra tovărășiilor cari vor avea de scop a lua cu arendă moșii, fie de-ale Statului, fie de-ale particularilor; acest fel de tovărășie este unul din acele cari vor aduce cu timpul cele mai însemnate servicii și sătenilor și proprietarilor. Și unii și alții, nu pot decât să câștige din venirea lor în contact direct, în loc de a avea aface cu arendașul, om strein, al cărui interes diferă și de ale sătenilor și de ale proprietarului: Interesul lui este ca, în scurtul timp câtva petrece pe moșie, să scoată cât mai mare folos posibil, fără a se preocupă dacă după plecarea lui sătenii vor rămâne ruinați, moșia secătuită și ecaratele dărâmate.

Proprietarul însă are interes ca sătenii lui să fie avuți și cu putere de muncă pentru că altfel valoarea moșii lui scade, sătenii au de asemenea interes ca productivitatea moșii să rămână cât mai mare, pentru că ei pe dânsa să hrănesc și când moșia nu va mai produce nimic nici ei nu vor mai avea cu ce să trăiască pe dânsa. Este dar complectă potrivire de interese între săteni și proprietari, și este de datoria bine înțeleasă a ori căruia doritor de binele țării ca să facă să domnească cea mai deplină armonie între unii și alții, să-i apropie și să-i facă să se prețuească reciproc.

Este însă o cauză pentru cari până acum sătenii nu au putut să ia pământuri în arendă. Este că proprietarii nu puteau să trateze cu un sat întreg, pentru că după legile de până acum nu se puteau face tovărășii țărănești, așa că în caz de neînțelegere, proprietarul ar fi fost silit să se judece cu fiecare săten în parte. Dar acum tovărășiile țărănești se pot înjgheba în mod regulat, așa că această mare cauză de străgănire pentru proprietari nu mai există.

Înțelegerea este dar, mult mai lesne de stabilit, cu atât mai mult că fiecare își găsește interesul; căci dacă folosul pe care-l ia arendașul s'ar împărți între săteni și proprietar și unul și cel lalt s'ar găsi folosiți.

Însă pentru că încrederea proprietarilor să fie câștigată, este indispensabil ca în toate casurile când sătenii vor reuși să ia în arendă o moșie, ei să fie de cea mai scrupuloasă corectitudine în relațiile lor cu proprietarul.

Nu trebuie ca proprietarul să aibă cea mai mică străgănire din partea lor, nici să sufere pagube, neplăceri sau întâzieri de plată. Pentru asemeni tovrăși ar trebui ca atenția d-voastră să fie îndoită, ca contractele de arendare să cuprindă clause clare și pe cari sătenii să le poată executa; ca nu cumva sătenii să contracteze arendări pe cari să nu le poată plăti; ca nu cumva să se strecoare în tovrășiile lor, cărciumari, cămătari sau alte soiuri de parasiți, cari nu muncesc, dar cari trăesc din munca altora și cari veșnic vor avea interes a semăna zăzania între săteni și proprietar ca să poată ei pescui în apă turbure.

Să căutați a face ca în fruntea tovrășiilor acestora, să fie puși oameni cumpăniți la minte și dacă se poate cu oarecare avere, sau altfel de vază în sat, oameni cari să aibă influență asupra sătenilor și cu cari proprietarul să poată la nevoie să descurce neînțelegerile ce s'ar putea ivi.

O altă recomandatie însemnată ce trebuie să facem este, ca ori de câte ori o tovrășie țărănească va reuși să ia în arendă o moșie, mai ales dacă va fi mai mare, să se ia măsuri, pentru ca cultivarea ei să se poată face în mod mai rațional, decât fac sătenii, pe locurile lor.

Nu este vorba să li-se impună cine știe ce metode complicate și grele; dar sunt câteva îmbunătățiri ușor de înțeles și ușor de executat, pe cari dacă le-ar adopta sătenii, ar putea să-și indoiască beneficiile.

Astfel este rotația regulată a culturilor, semănarea la timp, arăturile adânci, întrebuițarea de sămânță curată și bună, cultura de furage artificiale, în special de leguminoase, și alte trei sau patru reguli, a căror aplicare ar schimba cu totul fața agriculturii țărănești și ar îmbunătăți și pământurile, cari încep deja a se resimți de atâtea ani de cultură lipsită de orice sistemă. Va trebui dar ca tovrășiile cari vor lua în arendă vr'o moșie să înscrie în actul său de constituire, cu obligație pentru toți membrii săi, acele câteva reguli ce am semnalat mai sus; și dacă moșia este ceva mai mare, va fi chiar avantajos ca tovrășia să-și tocmească un agronom, care cu știința lui, să privegheze exploatarea moșii și să ajute pe sătenii cu sfaturile lui.

O asemenea măsură ar satisface interesele bine înțelese și ale sătenilor și ale proprietarului.

Acestea sunt, Domnule Invățător, cele câteva sfaturi ce am crezut că putem să vă dăm cu ocazia intrării d-voastră în însărcinarea ce v'am dat. Se înțelege că nu am spus aci tot ce s'ar putea spune; dar nici nu încercăm aceasta, pe deoparte pentru că ordinul de față ar deveni prea lung, și pe de altă parte că nici nu se poate

de mai 'nainte prevedea felul greutăților ce vor fi de învins pe calea încă nestrăbătută pe care intrăm.

Va atârna de priceperea d-voastră și acelor cu cari veți avea a lucra, ca să vă siliți să rezolvați greutățile ce vă vor eși în cale. În cazurile mai deosebite, veți cere și îndrumările noastre, pe cari nu vom lipsi a vi-le da.

Pentru a ne ține în curent cu activitatea d-voastră și cu rezultatele dobândite, ne veți adresa câte un raport la fiecare trei luni, arătându-ne tovarășiiile înființate, natura și obiectul lor, numărul membrilor fiecăreia, greutățile întâmpinate și ori ce alte lămuriri veți mai crede de cuviință.

Ministru, Sp. Haret.

ORIGINEA COLINDELOR

Se apropie sărbătorile Crăciunului; ele sunt cele mai mari sărbători pentru creștini și mai cu seamă pentru copii. Câte emoțiuni puternice nu zgudue sufletele lor curate, la gândul că atunci ei vor umbla cu Moș-Ajun, cu colindele, cu steau, cu vicleimul, cu plugușorul, cu sorcova, etc.

Căți dintre noi, cei eșiți din mulțimea de jos, nu păstrăm încă amintiri neșterse, despre traista dela Moș-Ajun, de dorința neînvinsă ce aveam de-a colinda în seara din spre Crăciun, «de ramura de trandafiri de hârtie», de sămănatul cu grâu și orez, aruncat cu respect pe capetele albite de mulțimea anilor ale bătrânilor, în cosițele fetelor cum și a celor din jurul lor, strigându-le voios:

Să trăiți să'mbătrâniți.
La anul și la mulți ani.

Obiceiul de a colinda, îl putem urmări în istorie până la Etruști. Strămoșii noștri Romani păstrau și ei cu sfințenie acest obicei, la sărbătoarea *Larilor* care cădea la 23 Decembrie, copiii mergeau pe la casele Patricianilor Romani și le cântau diferite bucăți din viața *Larilor*, felicitându-i, iar în schimb primea plăcinte spre a li se aduce jertfe. Nu ni-au rămas nimic scris dela cei Vechi despre aceste cântice, ele ne-au fost însă păstrate din generație în generație prin gura poporului. Noi le auzim în colindele copiilor din noaptea spre Crăciun, spre pildă:

Hai Leroi Doamne
O! Lerum Doamne
O! Ler Doamne, Domn din Cer
O! Ler Doamne flori, flori de măr

Cu venirea creștinismului, ultimele două rânduri, au luat caracterul creștinesc. Predicatorii creștini, s'au folosit de dorința Romanilor în Lari și de sărbătoarea lor, spre a intro-

duce creștinismul la Romani. E sigur, zice d-l Ion al lui G. Sbierea, că ei au spus poporului, că domnul nostru Iisus, este de asemenea un *Lar* și încă Larul cel mai mare, cel mai bun, și mai bine făcător pentru omenire, care s'a născut chiar pe timpul acestor sărbători și că poporul, să l primească numai pe el de Lar, și această sărbătoare, s'o serbeze anume numai în onoarea lui, în onoarea acestui Lar nou, al Larului lumii, în onoarea mântuitorului. Poporul i-a plăcut aceste idei, cari corăspundeau cu vechia lui credință, de oarece nu-i eră străină, și a și primit'o. Preoții și învățătorii creștini, s'au nevoit ca să strecoare întâmplări din viața lui Christos, în acele cântece — colinde, prin cari Romanii preamăriau mai înainte pe Larii săi proprii, și astfel, colindele de mai înainte ale Romanilor păgâni, s'au prefăcut în colinde, pentru Romanii creștini; de aici și colindul creștin,

O! Ler Doamne Domn din Cer
O! Ler Doamne flori de măr...

Căci trebuie să mărturisim, că cântecele — colinde, prin care se preamăriau Larii păgâni, au trebuit să cuprindă întrânsele, întâmplări bine făcătoare din viața *Larilor*, într'un asemenea mod, după cum cuprind și colindele creștine, întâmplări, dela nașterea și din viața Mântuitorului. Tot odată au trebuit să cuprindă ele, ca și colindele noastre, felicitări către părinții de familie, pe unde să cereau plăcintele de jertfe pentru *Lari*. Timpul ivirei colindelor și forma lor, precum și chipul și timpul colindărei, este străvechiu. *El se ridică, departe, departe, pe treptele timpului, și ne arată deslușit că atunci când noi am devenit Români, eram și creștini.* Colindele sunt născute deci, deodată cu existența poporului Român, credința în Lari și cultul lor, au străbătut toată viața Românilor, din timpurile cele mai vechi și până în cele mai noi, și au fost atât de înrădăcinate în ființa lor, în cât nici o prefacere a credinței și a sentimentelor lor, n'au fost în stare să le stârpească, nici chiar vitregia vremurilor prin care au trecut Români. Numai această credința atât de înrădăcinată în inima Românilor, a putut păstra numele de Lar, chipul și forma colindării, forma ei neschimbată, și aceași la toții Români, până în ziua de astăzi.

Credința în Larii cei vechi a căzut prin introducerea creștinismului. Români însă, și-au aflat alt *Lar*, mai mare, un Lar domn din cer, care i-a păzit totdeauna, și încă îi apără și îi ferește și astăzi de toate relele, și căruia singur, i-au păstrat Români cultul *Larilor* de mai înainte, deși înțelesul colindelor, prin care se preamăriau Larii cei vechi, s'au schimbat și s'au înlocuit, prin idei potrivite cu viața și sfințenia acestui Lar nou, Domn din cer, a Mântuitorului lumii.

Insemnătatea colindelor și a refrenului lor este foarte mare

din două puncte de vedere: întâiu, pentru că datina colindării, împreună cu toată credința ce se ține de dânsa, ne dă un temeliu nu numai de origina noastră Română, ci și pentru vechia creștinare a poporului Român dela Dunăre, de oare-ce în colinde, adică în credința în care strămoșii noștrii se oglindește, ne spune savantul profesor bucovinean, d. Ion a lui G. Sbierea, se cuprinde familiaritatea, frăția, religiozitatea, comunitatea de interese, moralitatea și umanitatea.

Dragostea copiilor pentru Moș-Ajun, ca și pentru colind; pentru stea ca și pentru vicleim și sorcovă, este nețărmarită, ei umblă colindând pe vremea cea mai vijelioasă, pe frigul cel mai îngrozitor, și toate le înfruntă cu-un eroism naiv; și pe aceste vremuri, câtă plăcere nu simt ei, cu toate necazurile! Ei simt plăcerea în suferință, prevestind nașterea Iarului celui Mare, al Mântuitorului Iisus Christos. . !

Mulți dintre acești *voinici* însă, sunt goi și desculți și deci lipsiți de fericirea adâncă de a putea umblă cu Moș-Ajunul, cu colindu, ori cu steau, cu plugușorul ori cu sorcova. !

La sărbătorile cele mari simțim nevoia de a ști lumea copiilor fericită, cel puțin această lume nevinovată și încă curată.

«Inchipuivă, zice d-l Delavrancea, un copil flămând și tremurând în ziua de Crăciun; pentru mine nu e nimic mai dureros!»

Caritatea românească, atât de strălucită odinioară, a început să încolțească din nou în sufletul Românului și să se gândească la lumea copiilor, viitorii cetățeni și apărătorii vetrei strămoșeti de mâini.

Primele ajutoare s'au intrupat în cantinele școlare; școlul lor, este în deobște cunoscut tuturor. Ele sunt însă departe de a putea face față tuturor cerințelor, tuturor nevoilor.

Scriitorul acestor rânduri cum și soția d-sale, d-na Io nescu directoare de școală primară, văzând atâtea copii sărman, la școala pe care o conduce, s'au gândit la acest lucru, și în dorința de a contribui și d-lor cu ceva la mărirea fondului, d-l Atanasie Ionescu, a tradus și tipărit, cu a sa cheltuială, nuvela lui Zienkievici intitulată: «Sărbătoarea Crăciunului», spre a o vinde în folosul copiilor săraci.

Despre nuvela lui Zienkievici, n'am de zis nimic, de oare-ce autorul este destul de cunoscut publicului cititor român.

Prin aceasta facem un călduros apel la generositatea publică, ca fiecare să-și depeie obolul său, nu numai pentru *cantinele școlare* dar și la alte societăți, ca bună oară la cea pentru îmbrăcăminte și încălțăminte copiilor săraci.

Să ne amintim cuvintele sfintei scripturi: «*Bun lucru este mila în vreme de apăsare, ca nourii de ploae în vreme de secetă* (Serah XXXV 20). «*Cinstește pe Domnul cu munca ta*

dreaptă, și dăi lui începutul roadelor dreptății tale și nu te opri de a face binele celui lipsit, când poate mâna ta să ajute, căci numai milostenia rămâne în veci» (Paremi III 9).

Ajută Doamne tuturor copilașilor să fie îmbrăcați și încălțați ca să poată nmlă cu Moș-Ajunul, cu colinda, cu steaua, cu plugușorul, și nu lăsă doamne pe nici un copilaș fără sorcovă de anul nou!..

G. M. Ionescu.

Pe bușteanul dlḡ bătătură

Sfat cu moș Gheorghe, despre carele ferecate (legate cu fier).

— Buna vremea, nepoate.

— Mulțumesc, moș Ghiorghe, poftim șezi.

— Venii să te văd, nepoate, mai cu seamă că am auzit că ai venit dela târg.

— Chiar aseară am venit de mi-am adus cel ghiociu (cărută) ce eră tocmit dela sf. Toader.

— Și cât ai dat pe el, nepoate?

— Cam scump, 150 de lei.

Car legat cu fier.

— 150 lei! Nu-mi vine a crede! Eu n'aș fi dat nepoate atât, să mă fi scos banii din casă!

Tot boii il trag ca și pe cel cu osiile de lemn și cu cercurile de coaje de cireș, nepoate.

Așă face-ți voi ceștia tinerii, când se sue scroafa în copac, aveți parale, le dați pe toate drăciile.

— In multe privinți o fi cam așă, moș Gheorghe, dar pe acesta nu-s bani pierduți; ci e o ușurință pentru vite și spor la muncă.

- Cât hău, nepoate!
- Cred că vrei să ne lămurim, moș Gheorghe.
- Taman, nepoate, că de asta mai venim pe la d-ta.
- Cât te costă al d-tale, moș Gheorghe?
- 50 de lei, nepoate.
- Dar miritiseala pe an (reparația)?
- 5 — 10 lei, nepoate.
- Câți ani îl poți avea, moș Gheorghe?
- 6- - 10 ani, dacă îi mai primenesc roatele de 2 ori.
- Va să zică, moș Gheorghe, 50 lei cumpărătura, 50 reparatul în 10 ani și 40 lei roatele primenite, fac 140 lei.
- Așa nepoate.
- Mai scump al meu cu 10 lei, moș Gheorghe.
- Ia 10 lei, nepoate, sunt parale la vremea asta, nu ciuperci.
- Să mai facem altă socoteală, moș Gheorghe.
- Poftim!
- Câți saci ai cărat la gară cu al d-tale, în cele 5 drumuri, când am dat și eu pe al meu?
- 60, nepoate.
- Eu câți?
- 75, nepoate.
- Deși boii trăgeau în voie, iar ai d-tale scosese limbile, cum chiar d-ta mi-ai spus.
- Așa este.
- D-tale, moș Gheorghe, îți trebuie în 10 ani 2 care, cari fac 280 lei, pe când eu am avut unul și cu acesta ce-l vezi 2, care va mai dură încă 10 ani, de l voiu ferì de ploi, soare, și de il voiu unge la vreme.
- Cam ai dreptate, nepoate, unde mă duceam eu cu gândul! Adevărat bună treabă, l'ai uns și-i pui șuruburile, torni cât vrei și te duci cântând, nu scârțâind și trăn-cănind ca cu cele de lemn.
- Dacă e vorba așa apoi o să asvârl și eu hârbeliștea mea și am să-mi fac și eu unul, măcar că n'o să mai am zile multe.
- Lucru mare nu-i nepoate, dar nu te lasă pârdalnica de deprindere, bat'o s'o bată.
- Mulțumesc, nepoate, și noapte bună.
- Noapte bună, moș Gheorghe.

N. Bradea.
Cărăpăcești-Tutova.

Pedagogul Francke

Francke, reprezentantul «Pietismului», ceva asemănător cu «Jansenismul» francez, s'a născut la anul 1663 și a murit la anul 1727.

Caracteristica moralei pietiste este sinceritatea în gând și în vorbe. Aceasta a aplicat-o la religiozitate și la educație.

Gonit din Lipsca, în urmă din Erfurt, fu chemat în orașul Halle ca profesor de limbi orientale la Universitate, și ca preot la o Biserică.

Acî și-a arătat puterea lui de organizator și de pedagog.

La 1695 cu suma de 12 mărci, deschise o școală pentru săraci — «Armenschule» — Acesta a fost începutul. Incet încet a fondat o școală burgheză —, «Bürgerschule» —, un «Pädagogium», un Orfelinat — «Waisenschule», un Seminar pedagogic — «Seminarium praeceptorum», cu un număr de 2.300 copii, toate, cu 167 dascăli și 8 profesoare.

Se urmărea în toate aceste școli:

«Pietatea religioasă; elocvența dibace; moravuri frumoase; bunăcuviință în purtare; științele necesare.»

Francke zicea:

«Un dram de credință are preț mai mare decât o nemărginită știință istorică, și o picătură de iubire adevărată mai mult decât o întreagă mare de știință a tuturilor misterelor».

Pe lângă limbele clasice și științele, se mai predau:

Istoria,

Geografia,

Aritmetica,

Științele naturale, (în timpul verei).

Se făceau excursiuni, se vizitau atelierele din oraș se practică o meserie manuală ca de pildă, cartonajul. Veneau apoi ca compliment muzica și de-semnul.

Pentru pregătirea profesorilor Francke a fondat «*Seminarium selectum praeceptorum*». Pe lângă profesori, voi să atragă și pe studenții mai buni ca să-i dea concursul; dar aceștia nu prea au răspuns la apelul lui. Atunci el scrisese: «*Methodus acroastimatica*», sau mijlocul de a te convinge, după puțin timp, că ai fost înțeles, prin întrebări puse copiilor. Cu aceasta studenții putură să-l secondeze, ușurându-i mult sarcina.

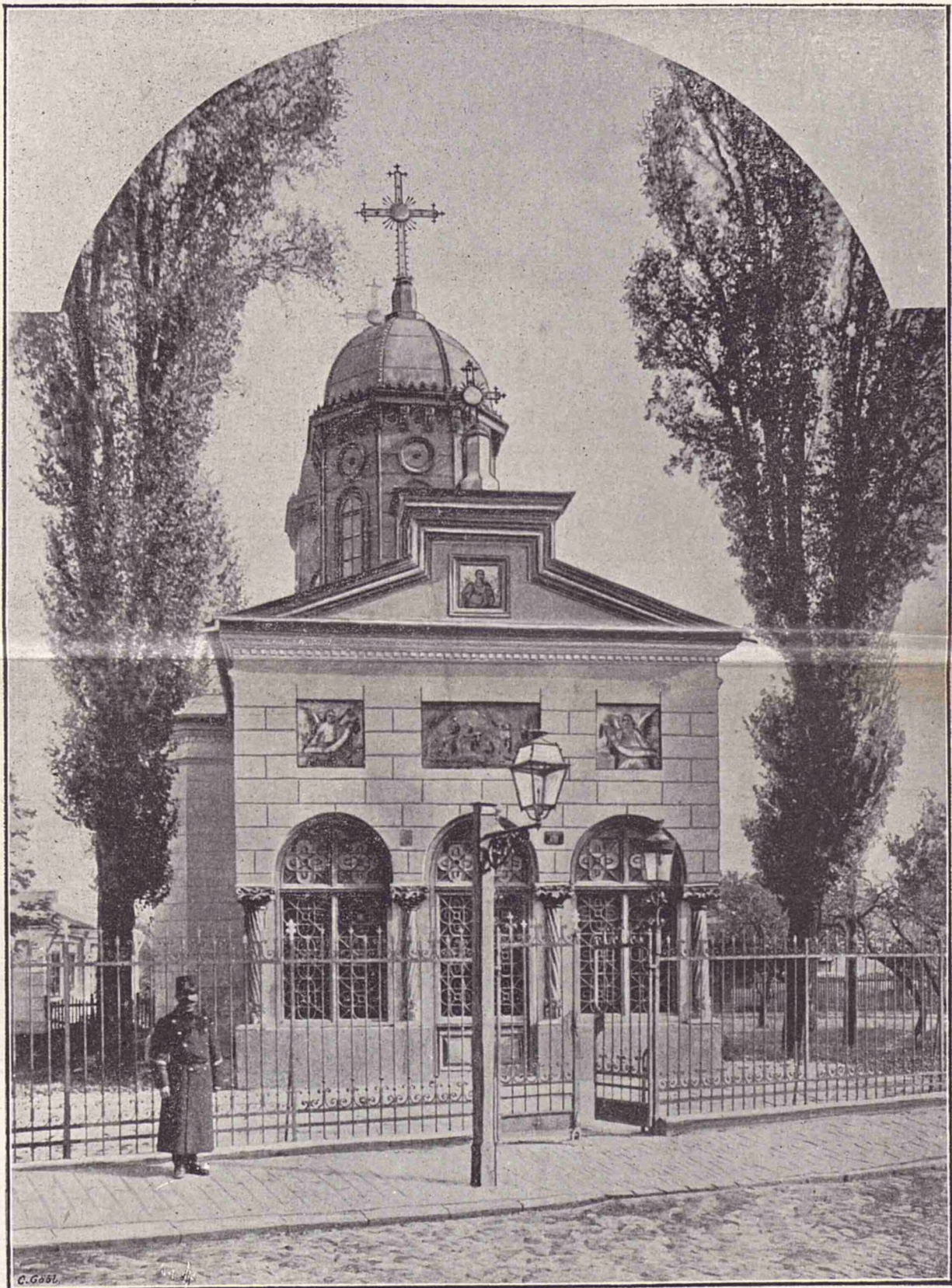
Din «*Seminarium selectum*» eșau profesori, iar din «*Seminarium praeceptorum*» eșau învățători pentru școlile primare.

D. Teleor.

Cum să ne apărăm contra lipsei de nutreț?. — Cei mai mulți economi cugetă, să se scape de lipsa nutrețului prin vinderea vitelor. Această cugetare însă nu e bună: pe de-o parte pentru că se lipsește de gunoiul pentru îngrășarea pământului, iar de altă parte prețul vitelor este așa de mic, când vând mulți, în cât trebuie să fie vândute pe un preț de nimic, și prin aceasta se păgubește pe sine îndoit. Mai bine e deci, ca economul să caute a-și acoperi după putință lipsa nutrețului. Aceasta se mai poate face, dacă vom îndelungi nutrirea vitelor cu nutreț verde până în spre iarnă târziu și dacă vom semăna de toamnă astfel de semințe, din cari la primăvară vom primi nutreț verde cât mai de timpuriu. Cine va semăna la toamnă săcară, mazăre toamnăică, mazăroi amestecat cu ovăz (bicău), acela va avea la primăvară de bună vreme, nutreț verde și bun.

Să îngrijească în sine economii de paie și de pleavă, de tuleni și de coceni de porumb. La vreme de lipsă toate acestea se pot folosi la nutrirea vitelor, dacă vor fi udate cu apă amestecată cu tărâțe, s'au în lipsa acesteia se va procura un fel de apă dulce (melassa) făcută din sirop de miere, pe la fabricile mari de zahăr din străinătate, cari de sigur că se vor pune în circulație comercială îndată ce se va simți lipsă.

Contra înveninării sângelui. — Un mijloc simplu și probat contra înveninării sângelui este laptele acru. Pui adecă membrul umflat al corpului în lapte acru și-l ții acolo până se încălzește laptele. Dacă nu încetează durerea și umflătura, repetezi această procedură încă odată ori de două ori. În Prusia vestică să folosește acest mijloc și în contra mușcăturilor de șarpe și în contra înveninării cu tosfor.

Biserica Slobozia din București.
(Vedere din lucrarea Adm. Casei Bisericii «Șapte Biserici»).

Un document din 1818

(sfârșit).

ub zidurile cetății Giurgiu, multă oaste Muscălească și-a găsit mormântul. Ori de câte ori se începeau luptele între aceste două puteri veșnic vrăjmașe, ochii tuturilor se îndreptau asupra acestei cetăți. În 1810, Muscalii ajutați de Volintirii Români, cu mare greutate ajung sub zidurile ei și o cuprind; dar după pacea din București, 1812, ea trece din nou sub stăpânirea turcească până la 1829, când cetatea se cuprinde din nou de oștile creștine. Turcii sunt goniți pentru totdeauna, zidurile se dărâm, șanțurile se astup, poporul creștin începe a cumpără pe lucru de nimic dela Turci acarete și averi, și cetatea se preface în scurt timp în orașul Giurgiu, comercial, după cum se vede astăzi. Mult trebuie să fi plăns Cuciuk-Ahmed-Pașa când și-o fi luat rămas bun dela puternica cetate, ale cărei ziduri se prăbușau de târnăcoape Române!!... De acum încolo, Turcii, când vin prin Giurgiu cred că și-or aminti cu multă părere de rău de mărăția lor de odinioară și turnul geamiei care ne slujește ca foisor de foc—este singurul edek ce a mai rămas dela ei.

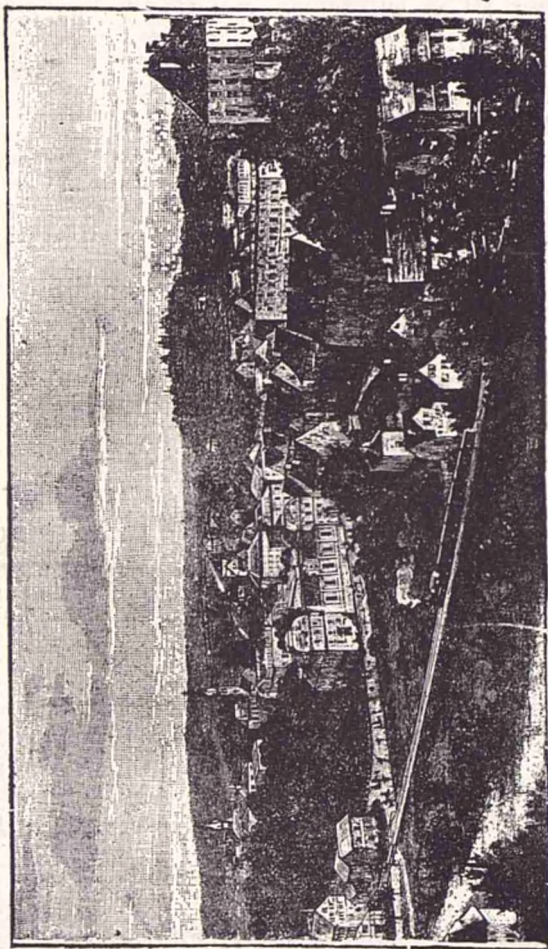
Când în 1831, s'a pus în aplicare Regulamentul Organic, se limitează din nou raionul orașului Giurgiu, fiind de față boierii: Vornicul Filip, Aga C. Bălăceanu, paharnicul Ienache Hafta, Grigore Racoviță, și inginerul rusesc, ofițerul Mihai Verayon, din ordinul Ghinărarului Kisselef, cuprinzând aproape aceiași întindere ca pe timpul lui Ion Antoniu-Vodă, cu deosebire numai că s'a mai întins dela Comasca mai la vale, cale de un ceas pe jos până la gura Glâmbocelului sau Moota unde s'a pus piatră pe malul Dunării, aproape de satul Gostinu.

Acestea sunt pe scurt lămuririle pe care le cred necesare a le da cu privire la trecutul istoric al Giurgiului. (1) Acuma: tot pământul cuprins în acest mare ocol, lung aproape mai bine de două poști, cuprinde în sine mai multe sate ca Mustafița, Groapa-Hogii, Selima, Smârda, Garga-Adași, Cioflecarii turcești, Oinacalu, Nazâm, Ghizdam, o foarte frumoasă vie numită Cadam-Geană (sufletul cadănei), Slobozia, Malu, Turbatu, Pârliții, Braniștea, cari erau sub stăpânirea pașei din cetate. Avaeturile (dările) se dau direct la cetate, dar cu vârf și îndesat, în schimbul cărora, Turcii erau datori a-i apăra de impilările ce li-se făceau bieților locuitori de jefuitori și bașbuzuci. Cu toate că aci se pare că populația creștină trăia mai rău, totuși trebuie să credem că ea trăia mult mai bine ca cea din restul țării, pusă sub oblăduirea

(1) M'am slujit aci de arătările d-lui Ion Boldescu, vechiu profesor, din dicționarul istoric și economic al jud. Vlașca.

domnilor Greci, cari o năpăstuiuă afară din cale. Grecii erau mai răi ca Turcii.

Aceste prepusuri ies de acolo că în serhat erau foarte multe sate de creștini cari trăiau sub oblăduirea pașei. Socotind însă firea adevăratului. Turc nobil, el este foarte drept cu supușii, numai dacă cei cari-l înconjoară nu-l duc în greșală.

Vederea orașului Giurgiu

Nu eră slobod nimănuî ca să între cu carul în cuprinsul cetății decât pe drumurile cele mari: ori pe la Ingea sau Poartă, (1) ori pe drumul Untului (2) aproape de Ghizdaru. La *Ingea sau Poartă* eră o streajă foarte puternică care ținea în apărare drumul

(1) Păzit de căpitănia dela Daia Șarmănești

(2) Păzit de căpitănia dela Hodivoi.

spre cetate ce venia dinspre București, eră lângă pâraul cel mare dela viile Dăii și se luă avat (dare) câteva parale, bani turcești. Ingeaua a perit odată cu căderea cetății. Tot aci la Ingea era viea cea frumoasă ce sa chemă «Cadam Geană»; dar pe lângă aceasta mai erau și altele ale sfintei mânăstiri Căscioarele cari se stăpânieu de creștini, cari dau otașniță călugărilor după vechiul obicei. Azi aceste vii sunt șterse cu desăvârșire. Până acum vre-o 20 de ani tot se mai țineau în picioare un mare număr de nuci, groși ca buțile, scorboroși, uscați, prăpădiți, cari s'au dus și ei încet încet; se vedeau șanțuri mari—azi dărămate,—pe crucele cărora erau leși de mărăcini, pârciatini, măceși, gheorghinari, trandafiri, liliac, salbă moale și c. l.

Mulțime de flori erau semănate pe aici spre a înfrumuseța locul; dar mai cu seamă în vremea primăverei, viorelele, micșunelele, didiței, brândușile, ghiociei, liliacul și trandafirii făceau ca viile să samene cu un adevărat raiu, de aceia Turcii îi și zisese «Cadam-Geană».

Pe ici, pe colea, pe răzoare, chiar azi, încă se mai văd rămășițe din toate acestea. Ce timpuri au fost și ce timpuri sunt! . . . Cum se schimbă vremea și cum se schimbă omul odată cu fața pământului! În vremea Regulamentului Organic, aci a fost taltă (zapcierlăc) și poștă din plasa Frasinului, cum i-se zicea pe atunci.

De când or fi fost aceste vii nu se știe; dar ele erau vii de soiu bun : numai razachie, gordin, mischet, tămăioasă, broghină . . . În vremi de răzmerițe, ori când se începeau războaie la Giurgiu, ele erau părăsite.

Și cum în vremea domniilor grecești răzmerițele se țineau șir, viile sf. mânăstiri Căscioarele au fost foarte des părăsite de locuitori cari luau lumea în cap.

Pe-acea vreme de primejdie, cine se sculă, eră mai mare și mai tare: toți ticăloșii intrați la stăpânire porniau după luarea dărilor, dar mai mult după jafuri. Când e pe vremea lui Ioniță-Vodă Caragea, jaful poporului eră la culme, și mai întâmplându se și o foamete mare, apoi și o ciumă groaznică, toată lumea a fugit în răzmeriță, înfundând pădurile și codrii. Cine nu a auzit bătrânii povestind din vremea «foametei, ciumei, și răzmeriței lui Caragea?»

Vremile de odinioară rânjeau hidios la strămoșii noștrii, pe ale căror fețe veșnic se vedeau lacrămile durerii, silei, umilirii și disperării . . .

Nădejdea ?

Vai, ea nu putea fi pe acele vremuri decât dela Dumnezeu ; dar Românii încrezători în ajutorul *Celui de sus*, umpluți până în mădularele lor de nedrăptăți, își făceau singuri dreptate luptându-se. Chiar aci, în crângurile și pădurea cea mare ce a fost pe valea dela satul Dăița în apropiere de Ingea, a fost o ceată de războinici Români sub ascultarea lui Miu, de unde se trage și numele văii de «Valea Miului». Bătrânii amintesc multe despre acest Miu.

Din pricina răzmeriții lui Ion Vodă Caragea, viile dela Daia, ale sf. mănăstiri Căscioarele, au fost lăsate în părăsire mai mulți ani de-a rândul, așa că din vii frumoase, ajunsese o întinsă pustietate tristă și mohorâtă.

Dar prin 1818, după potolirea răzmeriții, starițul sf. Mănăstiri Căscioarele, jeluște la Marele Vornic cu jalbă că pe cum că viile dela Daia ale sf. mănăstiri au fost părăginite de vremile răzmeriții de locuitori, cari nu s'au mai întors, și cere slobozenia ca să le dea sub alte stăpâniri, altor locuitori, a le lucră și a se folosi de rodul lor, dând și sf. mănăstiri otaștină după vechiul obicei și după condica sf. mănăstiri.

Iată ce zice răvașul sau documentul dat la mâna lui Marin Brat Țicu, locuitor în Frasinu, pe acele vremi, pentru o vie ce i s'a dat în stăpânire :

«După jalba ce am dat M. Sale Vorniculului pentru viile sf. mănăstiri Căscioarele dela Daia, ce după vremi din pricină de răzmiriță le-au lăsat locuitorii de s'au părăginit, păgubind sf. mănăstire de obișnuita otaștină, după luminata poruncă ce ni se dă voie să le dăm aceste vii sub altă stăpânire, veri cine se va găsi să ia în stăpânire cât va voi; drept aceia, găsindu-se Marin Brat Țicu ot Frasinu, i s'au dat în stăpânire rânduri patruzeci să le stăpânească în veci atât el cât și copiii lui, însă și numitul dând otaștină după vechiul obicei și după condica sf. mănăstiri, însă și numitul să aibă ale lucră după cum se cade; iar lăsându-le să părăginească, i se vor luă de supt stăpânire. Dela trei ani încolo are să dea otaștină și după încredințare m'am iscălit.

818 Februar 20.

(Aici o iscălitură încurcată)

Negreșit odată cu părăginierea viilor mănăstirii au fost poate părăginite și viile turcești «Cadam-Geană». După cât se vede viile dela Daia erau părăginite din vreme de răzmeriță și călugărul văzând părăginierea s'a jeluț la marele Vornic, dela care a căpătat voia să le dea sub altă stăpânire, ne mai venind la locul lor aceia ce stăpâniseră, fie din pricină că periseră de ciumă, fie că luaseră lumea în cap. După *Vechiul Obicei* (legiuire din vremea lui Matei Basarab) sfințit însuși de Codicele lui Caragea, nimeni nu putea fi alungat din stăpânirea viilor odată ce se pomenise din moși strămoși stăpân, ci numai cu o învoire a stăpânirii, însă din pricină dreaptă, de aceia călugărul zice «ce din pricină de răzmiriță le-au lăsat locuitorii de s'au părăginit» ca astfel la vre o ivire de vechiul stăpân, să nu se facă cârcotă.

E de mirare însă, de ce Călugărul zice că tocmai «după trei ani are să dea otaștină». De aci urmează a crede că viile erau rău părăginite și după socoteala făcută de călugări tocmai după trei ani viile se îndreptau, în altfel de bună voie călugărul—cum sunt ei sgârceți—nu putea să facă atâta pomană. Deci se temeă

«călugărul, starețul sf. Mănăstiri, că de va ține la preț nimeni n'are să-și bage capul să muncească de pomană, spre a da otaștină călugărilor și el să rămâie cu nimic.

Altceva: Leatul 818 este cam atunci când scaunul țării eră vacant prin fuga lui Ioniță Vodă Caragea, care ne mai având ce mai jeluî, și temându-se ca nu cumva Turcii să-i ia averile lui pentru haraciul ce trebuia să dea, a luat-o la sănătoasa, într'o noapte, încărcându-și bogățiile, burduși cu galbeni, în care mari mocănești și apucând drumul Ardealului, apoi, de aci la Veneția. Mai bine c'a fugit!?!?...

Vremea, care prefăce toate, a prefăcut și viile dela Daia șă că azi abiă se mai cunoaște că au fost odinioară, prin niște șanțuri ce se mai țin pe ici pe colea nedărămate încă de oameni.

E o priveliște tristă vara aci, și numai ghicind tainele trecutului se pare că vremea a adus frumoaselor vii și grădini de pomi și flori, amare și vecinică nenorocire.

Marin M. Țiculescu.

Învățător în Vlașca.

T I B E T U L

Acest nume s'a dat de Marco Polo, ținutului dintre Himaia, Kuen-Lun și Kukunor. Indigenii își numesc țara Bodjul iar chinezii Tsang. Populațiunea nu e numeroasă, e abiă de 2—3 milioane, deși întinderea Tibetului e de peste 300.000 kilometri pătrați.

Ce-i dă o deosebită însemnătate platoului tibetan e poziția sa geografică, ce-l face vecin cu posesiunile Rusiei și ale Angliei. E așa dar un măr de ceartă între aceste două mari împărății. Acum doi ani Rușii izbutiră să câștige de la Chinezi, stăpânii Tibetului, oare-cari drepturi esclusive asupra acestei țări și dacă n'ar fi venit războiul ruso-japonez, de sigur că expedițiunea engleză a generalului Macdonald nu s'ar fi întâmplat. Așa supremația morală a Rusiei asupra Tibetului e înlocuită acum prin cea a Angliei, după cum rezultă din tratatul încheiat la 1 Septemvrie a. c. cu reprezentantul guvernului din Peking. Eată ce se hotărăște în acest tratat, comunicat de guvernul chinezesc ziarului *Times*:

«Tibetul trebuie să fie deschis comerțului englezesc, iar la frontariile anglo-tibetane să se înființeze trei iarmaroace (târguri) și anume la: Yatung, Gyantse și Zortoc.

«Tarif vamal în interiorul țării, nu se va mai toleră.

«Angliei i se va plăti despăgubire de 12¹/₂ milioane de franci pentru expediția sa.

«Să se dezarmeze în același timp fortărețele de la fruntarii».

Cel mai important articol e al IX, care e îndreptat în contra Rusiei, fără însă ca ea să fie menționată.

Acest articol dispune că, fără consimțământul Angliei, nu se va putea înstrăina nici un petec de pământ din

teritorul tibetan nici prin vânzare, nici prin închiriere, nici prin ipotecă, la o putere străină; că nici o putere străină nu se va putea amesteca în afacerile interioare sau exterioare ale Tibetului; că nici o putere străină nu va putea trimite în Tibet agenți oficiali sau persoane particulare spre a se ocupa cu conducerea de afaceri publice; că nici o putere străină nu va putea obține autorizațiunea să construiască șosele, drumuri de fier, să înființeze linii telegrafice sau să exploateze mine de orice natură ar fi ele.

Eată deci înființarea protectoratului englezesc asupra Tibetului.

Ceea ce e însemnat în acest tratat încheiat la Lhassa, e că guvernul chinez e încântat de eliminarea influenței ruse din întinsa sa provincie.

Consecințele tratatului anglo-chinezo-tibetan va fi că d'aci înainte Rusia nu va mai putea amenința flancul indian al posesiunilor engleze de la oceanul indic.

În același timp influența rusă în Asia se slăbește tot mai mult. Câte schimbări de pe urma războiului cu Japonzii! ?

Geograf.

Inaugurarea monumentului lui Mihaiu-Viteazul

Duminică 28 Noemvrie, s'a făcut la M-rea Dealului, în apropiere de Târgoviște, inaugurarea monumentului-relicuar, ridicat în memoria lui Mihaiu-Viteazul.

Acest monument, se compune dintr'un relicuar de bronz în care se va păstra craniul lui Mihaiu-Viteazul. Relicuarul are înălțimea de 0,67 m. și se află așezat pe un postament înalt de 1.45 m. de marmură de Verona.

Relicuarul este împodobit cu portretul eroului, lucrat în smalt și în mozaic.

Inscripțiunea monumentului e săpată pe o placă de marmoră neagră și fixată pe pedestal, având următorul text:

«Eroului creștinătății, lui Mihaiu-Vodă-Viteazul, Domnul Țării Românești, Ardealului și Moldovei, tinerimea univertară prin îndemnul și îngrijirea profesorului Gr. G. Tocilescu în pioasă amintire. Anul 1904, Noemvrie 28»

Planul și execuțiunea monumentului se datorește d-lor Zehle, artist-sculptor și Smiedinger, sculptor și arhitect.

Încă de pe la 10 dimineața, gara din Târgoviște, eră plină de public. Pe peron erau elevii gimnaziului și corpul didactic.

La 10 oare 45 m. sosește trenul. Muzica militară întonează un marș. Studenții se coboară, în frunte cu profesorul Tocilescu însoțiți de vestitul cioban Cârțan.

Directorul gimnaziului, d-l Georgescu le urează bună venire. D-l Tocilescu răspunde, arătând însemnătatea istorică a acestor locuri.

În cântecul «Deșteaptă-te Române», întonat de studenți ajung la 12 oare, la mănăstirea Dealului.

În biserică serviciul divin a fost oficiat, de protoiereul județului înconjurat de mulți preoți.

În sala școlii copiilor de trupă, profesorul Tocilescu, arată viața și faptele marelui domnitor.

Vorbesc apoi d-l Băcilă, student în litere, din partea asociațiunii studențești și d-l Georgescu, directorul gimnaziului, din partea orășenilor.

Mihaiu Viteazul.

Intorcându-se cu toții în biserică, protoiereul și preoții așează craniul marelui Mihaiu în noul relicuar construit în acest scop și care se ridică în partea dreaptă a bisericii.

După aceasta vorbește deputatul Dimitriu, descriind caracterul serbării.

S'au trimis telegrame M. S. Regelui, d-lui Dim. Sturdza, președintele consiliului și d-lui Sp. Haret, ministru de instrucție și culte.

După ce s'au mai depus flori la statuetele lui Alexandrescu și Heliade, publicul a pornit la gară, unde profesorul Tocilescu a mulțumit directorului gimnaziului și cetățenilor de primirea ce li s'a făcut.

La ora 5,35 p.m., trenul a pornit la București.

Asistent.

Contra umflăturii cauzată prin șea. Leagă pe umflătură peste noapte, balegă fierbinte de cal. Umflătura dispăre.

Informațiuni

Duminică, 5 Decembrie, a fost o frumoasă serbare la școala «Rosetti» din strada Clemeneti. Societatea *Ajutorul elevilor săraci* din Capitală a împărțit copiilor sârmani ajutoarele ce obișnuște să dea în fiecare an.

Pe lângă copiii pe cari societatea îi îmbracă din fondurile sale, s'au distribuit haine la 43 băieți și 51 fete, din suma de 2.000 lei ce a fost dată de Academia Română, din cei 4.000 lei legați în acest scop de către răposata întru fericire Maria General Carp.

A asistat un public numeros, mai ales doamne, iar Academia a fost reprezentată prin președintele său, d-l Ion Kalinderu. A luat parte și d-l Gr. Ștefănescu, membru al Academiei.

Solemnitatea s'a început printr'o cuvântare rostită de d-l I. Procopie Dumitrescu, președintele societății, care a expus scopul și activitatea desfășurată de societate.

După d-sa d-l Ion Kalinderu, în numele Academiei, rostește următoarele bine simțite cuvinte:

Domnule Președinte,

Doamnelor, Domnilor și Iubiți Copii,

Această împărțire de ajutoare este a doua ce se face din fondul lăsat de răposata întru fericire Maria General Carp.

Suma legată în acest scop Academiei române e de 4000 de lei anual. Din ea se dă jumătate pentru elevii sârmani din Giurgiu, iar cealaltă jumătate, Academia a crezut că e bine s'o dea societății „*Ajutorul elevilor săraci, din capitală*“, care se bucură de frumoasă vază. Această societate, multumită râvnei vrednicului ei președinte, a știut să-și atragă simpatiile multor inimi generoase, prin numeroasele ajutoare ce a împărțit.

Imi fac dar o plăcere, a asista ca președinte al Academiei, la această simplă, dar înălțătoare solemnitate.

Am citit zilele trecute, ultima dare de seamă a societății, și mulțumit de rezultatele ce s'au dobândit, m'am dus cu gândul la cei cari au contribuit cu obolul lor, în viață sau după moarte, pentru realizarea acestui scop umanitar și național. Printre cei dintâi, deși nu ca vechime, este și Maria General Carp, care avea o inimă generoasă și care a împlinit în mod fericit pururea adevărata învățătură a Mântuitorului omenirii.

Aducând acest mic tribut de grațitudine memoriei vrednicei și miloasei răposate, sunt de sigur în cugetul d-v. și în deosebi al copiilor, în inima cărora se va întipări adânc reconștiința pentru binefăcătorii lor.

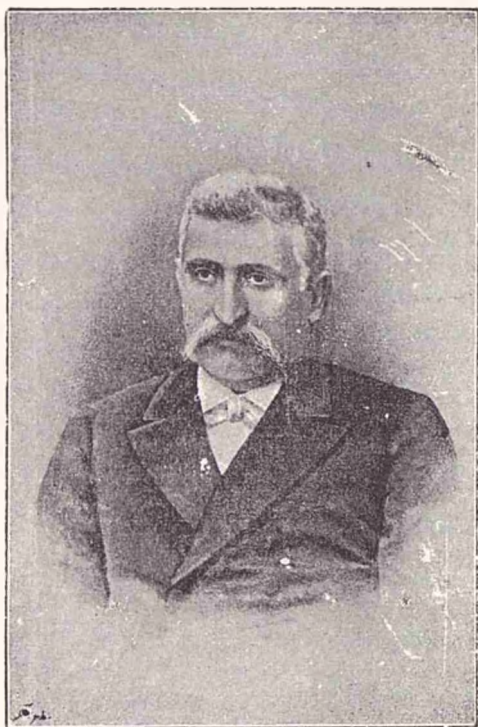
Iubiți Copii,

Luați de asemenea aminte că împărțindu-vi-se aceste haine, se are în vedere, pe lângă ajutorul vremelnic, dorința de a vă da un indemn puternic la învățătură, la purtare bună și la silința de a vă lumina și de a deveni, la rândul vostru, buni și miloși.

Doamnelor și Domnilor,

Intre însușirile bune, una din cele dintâi, e caritatea, adică iubirea și ajutorarea deaproapelui. Ea ridică pe om în ochii lui Dumnezeu, care revarsă zilnic binefacerile sale asupra noastră, în ochii semenilor și ai celor obișduiți, pentru cari sunt ca a doua providență. Dar caritatea nu e numai materială. Pe lângă înlesnirile în bani sau alte daruri, în natură, poveștile și ajutorul moral sunt o binefacere tot atât de mare, căci însuflețesc pe cel deprimat și-i dă curajul și tăria de a se ridica și de a înfruntă nevoile.

Caritatea dă celui care o practică o dulce mulțumire sufletească, fiindcă chemarea omului, pe lângă îngrijirea de sine, întru cât e absolut necesar, este de a fi bun și de a răspândi tot mai mult binele. Făcând aceasta, își împlinește o scumpă datorie și-și pregătește adevărata fericire.

D-rul Sergiu.

În legătură cu acestea îmi aduc aminte de pildele înțeleptului Solomon, care zice într'una din ele: *«cările celor ce șed fără de lucru sunt așezate cu spini, iar ale celor lucrători sunt netede»*. Și fiindcă munca e unul din bunurile care le-a dat Dumnezeu omului, nu pot să nu îndemn îndestul a lucra cu tărie și cu toată tragerea de inimă. Munca se impune bogatului ca și săracului, dar mai ales acestui din urmă, care trebuie să agonisească nu numai mijloacele pentru traiul său, ci și pe cele care să-i permită împlinirea celorlalte datorii de om conștiu, cum e de exemplu aceea de a face binele.

Iar voi iubiți copii, aveți și o a treia datorie, aceea de a vă arăta demni de cei cari vă ajută acum, și de a răsplăti, mai târziu, asupra altora binele ce vi se face.

Călăuzindu-vă de faptele bune ce vedeți și de sfaturile priincioase ce vi se dau, nu uitați, în rugăciunile voastre către A-totputernicul, a pomeni pe d-rul Sergiu, inimosul român care a întemeiat societatea, pe Maria General Carp și pe toți cei cari s'au gândit la voi, atât în viață fiind, cât și după trecerea la cele veșnice prin daruri lăsate, pentru odihna sufletului lor. Înălțați rugi pentru toți cei cari dau putere și mijloace acestei binefăcătoare societăți, pentru toți cei cari vă arată iubire, aducând prinos darurile sau munca lor.

După cuvântarea d-lui Kalinderu, care a fost ascultată cu atențiune, s'a ridicat iar d-l Procopie Dumitrescu, care 'i-a exprimat mulțumiri în numele societății pentru că a luat parte la această serbare și pentru cuvintele îmbărbătătoare ce a rostit.

După aceea a urmat distribuirea ajutoarelor.

D. Sp. Haret, ministrul instrucțiunii publice, a depus pe biroul Camerei proiectul de lege pentru organizarea învățământului privat.

D-l Ministru de finance, Em. Costinescu, a depus pe biroul Camerii un proiect de lege prin care se introduce o nouă îmbunătățire în legea băncilor populare. Contractele de împrumuturi vor putea fi colective, pentru toți locuitorii unui sat. Competința primăriei este mărită, pentru ca să poată autentifica aceste contracte.

Proiectul a fost adoptat cu 84 bile albe.

Administrația Casei școalelor și-a procurat din Bucovina niște mașini practice de tors lână, cari fac foarte lesnicioasă această lucrare. Cu acest fel de mașină de tors se vor înzestra școalele rurale din țară, pentru a servi și la șezătorile sătești.

După un tablou alcătuit de serviciul veterinar de pe lângă ministerul de interne, numărul animalelor de reproducțiune, cumpărate până acum de județele din țară, conform legii de organizare a comunelor rurale, este după cum urmează:

508 tauri, 10 armăsari, 8 vieri, 211 berbeci și 51 vaci.

În acest scop s'a prevăzut în bugetele județelor suma de 50.950 lei, iar în acelea ale comunelor rurale s'a prevăzut suma de 130.023 lei. Adică în total s'a prevăzut pentru cumpărare de animale de reproducțiune, suma de 230 973 lei.

Producțiunea totală a porumbului a fost anul acesta de 6.930.400 hectolitri cu o mijlocie de 3.30 la hectar.

Trebuința probabilă a populațiunii rurale pentru un an e socotită la 15.433.000 hl., ceea ce înseamnă un minus de 8 502.600 hl sau 63.800 vagoane.

Din cele 6.930.500 hl, cari reprezintă producțiunea totală,—2.487.600 hl. provin din recolta marilor proprietari și arendași (fără dijmă)

Intinderea culturală a fost de 2.092 763 hectare (cam 4 000.000 pogoane).

Județele cari stau în fruntea producțiunii porumbului sunt: Dolj, Botoșani, Dorohoiu, Teleorman, Vlașca și Mehedinți. Județul cel mai năpăstuit a fost Tulcea, care a dat o producțiune de 6 000 hl., adică o

medie de 0,21. După Tulcea urmează jud. R-Sărat, Muscel, Covurlui, Brăila, etc. Media recoltei pe ultimii 5 ani a fost de 26.600.000 hl., iar media producțiunii a fost de 13 hl., pe hectar.

O recoltă de porumb așa de proastă nu s'a mai pomenit în România.

În 1866, anul agricol care a fost cel mai rău, a avut totuși o mijlocie a producțiunii porumbului de 6 hectolitri la ht. Chiar în 1889 recolta porumbului a fost superioară aceleia din anul curent, căci atunci s'a înregistrat o producțiune de 9.768.000 hl., cu o mijlocie de 4,8 hl. la ht.

* * *

La 31 Decembrie se împlinesc 15 ani dela moartea neîntrecutului poet român «Ioan Creangă». Profesorii din Iași au luat hotărâre, ca cu ocaziunea aniversării din acest an a morții acestui scriitor român să organizeze un festival, premers de un parastas solemn, oficiat întru memoria nemuritorului «Creangă».

* * *

Veniturile Statului. — Incasările generale ale Statului, în cursul lunii Noemvrie 1904, au fost de lei 16.485.648,89 — față cu 20.781.588,31 încasați în Noemvrie 1903. Rezultă deci un minus la încasări de lei 4.295.939,52.

Această diferență provine din faptul că până acum Casa de depuneri n'a vărsat excedentul de anul trecut, care se ridică la suma de vre-o trei milioane.

Plăți efectuate în cursul lunii Noemvrie 1904, lei 10.434.491,04 — față cu 15.521.652,59 efectuate în aceeași lună din 1903.

Dela 1 Aprilie până la 30 Noemvrie 1904, s'au încasat lei 151.833.583,43 — față cu 163.472.429,92 încasați în același interval din 1903.

Rezultă deci o diferență în minus la încasări în anul acesta de lei 11.638.846,49.

Față cu prevederile budgetare pe primele opt luni din exercițiul în curs, avem un minus la încasări de lei 4.797.891,77.

Plăți efectuate dela 1 Aprilie până la 30 Noemvrie 1904, lei 134.084.942,80. Față cu încasările efectuate în același interval, avem un excedent de lei 17.748.640,59.

* * *

Veniturile Regiei — Incasările regiei monopolurilor Statului, dela 1 Aprilie până la 30 Noemvrie 1904, au fost de lei 37.219.972,82 — față cu 37.432.367,94 încasați în același interval din anul trecut.

S'au încasat deci mai puțin lei 212.395,12 anul acesta.

Față cu evaluările budgetare, încasările au dat până acum «un plus de lei 533.147,35».

Dela 1 Aprilie până la 30 Noemvrie 1904, s'au încasat din vânzarea timbrelor, lei 6.343.598,60 — cu «un plus de 57.706,80» față cu anul trecut și «272.055,69 peste prevederile budgetare».

* * *

Veniturile Vămilor. — Incasările vămilor pe luna Noemvrie 1904, au fost de lei 1.989.329,70 din taxe vamale; lei 193.588,75 din taxa de $\frac{1}{2}$ la sută și cheiagiu.

Față cu Noemvrie 1903, încasările din taxe vamale au dat un minus de lei 97.596,70, iar acelea din taxe de $\frac{1}{2}$ $\%$ și cheiagiu au dat un minus de lei 181.298,70. Față cu evaluările budgetare, încasările din taxe vamale au dat în cursul acestei luni un minus de lei 270,30.

Dela 1 Aprilie până la 30 Noemvrie 1904, s'au încasat din taxe vamale, lei 17.298.209,47 — cu «un plus de 1.030.763,48» față de anul trecut și «1.299.809,74 peste prevederile budgetare».

Fondul comunal. — Incasările fondului comunal pe luna Noemvrie 1904 au fost de lei 3.083.388,62 — față cu 4.021.553,70 încasați în aceeași lună din 1903. Rezultă deci un minus la încasări de lei 938.165,08.

Dela 1 Aprilie până la 30 Noemvrie 1904 s'au încasat lei 18.628.071,97 — față cu 21.276.976,20 încasați în același interval din 1903. Rezultă deci un minus la încasări în anul curent de lei 2.648.904,23.

Față cu evaluările budgetare, avem în primele opt luni ale exercițiului curent un minus la încasări de lei 2.072.594,69.

* * *

Școalele de adulți.— In «Monitorul Oficial» a apărut. *Programa analitică pentru școalele de adulți*, cursurile destinate a complectă instrucțiunea ucenicilor de fabrici, ateliere și prăvălii.

Aceste cursuri, cari se vor înființa de către comunele urbane sau de către corporațiunile de meseriași, se vor ține în localurile școalelor comerciale sau ale celor de meserii, în toate zilele de lucru seara dela 8 jum. — 9 jum. și Duminica dela 2 — 4 p. m. Ele vor dură 3 ani.

Orariul săptămânal al materiilor predate va fi :

Limba română, două ore anul I și câte o oră în anii II și III; noțiuni de limba germană, câte 2 ore în toți anii; aritmetica și geometria elementară câte o oră în anii I și III și două ore în anul II; studiul comerțului și contabilitatea câte o oră în anii I și II și două ore în anul III; lecțiuni teoretice și practice asupra diferitelor ramuri de comerț și de industrie, câte o oră în clasele II și III. In total câte 8 ore pe săptămână în fiecare an.

* * *

Pentru hrana sătenilor. — Ministerul de interne a mai cumpărat următoarele cantități de cereale, spre a fi distribuite la sătenii aflați în lipsă :

Porumb s'au cumpărat 241 vagoane, din cari s'au distribuit 55 în județul Buzău, 28 în Fălciu, 30 în Dâmbovița, 30 în Prahova, 50 în Tutova, 3 în Vaslui și 15 în Vlașca.

Grâu s'au cumpărat 226 vagoane, din cari s'au distribuit 20 în județul Buzău, 81 în Dâmbovița, 24 în Fălciu, 20 în Ilfov, 20 în Prahova, 20 în Tutova, 12 în Ialomița și 29 în Teleorman.

Secară s'a cumpărat 66 vagoane, care a fost distribuită toată în județul Tulcea.

Cantitatea totală de cereale cumpărată până acum de ministerul de interne și distribuită, este după cum urmează:

Porumb s'au cumpărat 6.412 vagoane, dintre cari s'au distribuit 2.392. In această cantitate sunt cuprinse și cele 3.400 vagoane cumpărate din La Plata.

Grâu s'au cumpărat 1.039 vagoane care a fost tot distribuit.

Secară s'au cumpărat 401 vagoane, care de asemenea a fost distribuită.

O faptă lăudabilă

Sub semnatul primar, prin presenta aduc la cunoștința tuturor, lăudabila faptă a d-lui Ionel A. Nicolescu, proprietarul moșiei Sighireanu plasa Lehliu județul Ialomița, pendinte de Comuna Dormărunt, care de la 25 Noemvrie și până la noua recoltă dăruște și va dăruți 42 pâni pe zi la cei mai în lipsă locuitori din Comuna Dormărunt, pentru care îi aducem ălduroase mulțumiri din partea întregului Consiliu Comunal.

Primar, Gh. Ionescu.

TEATRU LA SATE

În seara zilei de 7 N-vrie 1904, s'a inaugurat primul teatru sătesc în Com. Catanele, Doljiu. S'au jucat piesele: «Boer Călin», (piesă în 2 acte și 1 tablou), prelucrare de d-l St Tuțescu, «Școala și oștirea», (3 acte și 1 tablou), de d-l Kădulescu-Codin, dialoage, recitări, etc.

Răușita a întrecut orice așteptări.

Serbarea s'a dat spre a se construi o fântână în curtea școlii. Acele piese fac parte din volumul «Teatru Sătesc», ce d-l Tuțescu, împreună cu alți colegi a dat la lumină.

Licitațiuni

— În ziua de 17 Decemvrie a. c., ora 10¹/₂ a. m., se va ține la Eforie Bulevardul Elisabeta No. 3, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea spre exploatare a următoarelor porțiuni de pădure:

«Județul Argeș».—275 arbori brazi din pădurea Dăngești, garanție provizorie 100 lei; 2624 arbori frasini din pădurea Foaca Grebla groși, garanție provizorie 3500 lei.

«Județul Prahova».— O porțiune de pădure de pe proprietatea Vrăjitoarea, garanție provizorie 450 lei; O porțiune de pădure de pe Sărasca, garanție provizorie 2000 lei; O porțiune de pădure de pe Rășiani, garanție provizorie 500 lei; O porțiune de pădure pe pe Bărăictarul, garanție provizorie 1000 lei; O porțiune de pădure de pe Balaca Scăeni, garanție provizorie 1.000 lei; exploatarea a 6 parchete pădurea Măneciurile garanție provizorie 800 lei

Supra oferte nu se primesc.

— Pentru vânzarea spre exploatarea a următoarelor porțiuni de păduri:

«Județul Ilfov».—5 parchete din pădurea Gologanu, garanție provizorie 500 lei.

«Județul Vlașca».—5 parchete din pădurea Cacaletji, garanție provizorie 500 lei.

Supra oferte nu se primesc.

Poșta Administrației

D-lui **Const. Ionescu**, Măceșu de sus jud. Dolj.—Sunteți achitat pe anul al VII-lea, chit: 12.687.

Ghiță I. Udrea, Răcătău. Bacău.—Adresați-vă librăriei Sfețea, piața sf. Ghiorghie. București.

Unui Abonat, Buzău.—Chestiunea pusă de d-voastră nu intră în cadrul revistei noastre. Dar de ce nu faceți o scrisoare Ministrului de finance personal?

Atanasie Topar.—Golășeii-Noi jud. Brăila. Din cele existente toate sunt bune și toate au lipsuri. Nu vă putem recomanda nici una. Apreciați-le singur.

Pr. Nec. Bârzeanu, Zavolu. Dolj.—Dacă acelaș subiect l-ați fi făcut în proză, da, ca poezie nu. — Trimeteți bucăți în proză, scrise pe înțelesul tuturor și vom publică cu plăcere.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel dintâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Gârboviceanu*, strada Sf. Ecaterina, București.

Comitetul. Președinte, Ioan Kalindern, membru al Academiei Române. — Vice-președinte, Sara Somauescu, mare proprietar, fost senilor. — Administrator și casier delegat, Petru Gârboviceanu, Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; — Secretar, Const. Banu, profesor secundar și inspector școlar — Membrii, Spiru C. Haret, Ministru, profesor Universitar; I. Dimitrescu Procop., senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, deputat, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — Censori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, revisor școlar

Membrii înscriși și cotisațiuni plătite (Urmare).

Petre Garboviceanu, administratorul Casei Bisericii, (București), 5 lei; Maria Garboviceanu (București), 3 lei; Petrică Garboviceanu (București), 2 lei; Alex. Donescu, avocat (București), 2 lei; Const. Popovici-Tașcă, Institutur (București), 2 lei; T. Iulian, contabil (București), 2 lei; Demetru Cecropid, Institutur (București), 6 lei; Carpati Gratian, preot (Cleja), 2 lei; Radu Nicolescu, învățător, (Dienicii), 1 leu; I. Olănescu, învățător (Dumitrești), 1 leu; Vasile Marinescu, învățător (Urluiasca), 1 leu; Ioan Lițescu, învățător (Oporel), 1 leu; Ioan Florescu, învățător (Oteștii-de-jos), 1 leu; Ch. Stănescu, învățător (Oteștii-de-sus), 1 leu; Gh. Stănescu, învățător (Alunișu), 1 leu; Ioan Voiculescu, învățător (Mogoșești), 1 leu; Gh. Stănescu, învățător (Spineni), 1 leu; N. Căpățină, învățător (Constantinești), 1 leu; Badea Rădulescu, învățător (Suica-Teișu), 1 leu; Radu Popescu, învățător (Poboru), 1 leu; Ioan Vieroseanu, învățător, (Râjlețu-Vieros), 1 leu; Ioan Dumitrescu, învățător (Bărăștii-de-Cepturi), 1 leu; Cioriceanu D., învățător (Mereni), 1 leu; Parașehiv M., învățător (Isvoru), 1 leu; Ioan Silveanu, învățător (Vata), 1 leu; Ioan Coarnă, învățător (Bărăștii-de-Vede), 1 leu; I. Neculescu, învățător (Vlăici), 1 leu; I. Colănescu, învățător (Colonești), 1 leu; Balaci Mateescu, învățător (Negreni), 1 leu; I. Ionescu, învățător (Tătulești), 1 leu; Alex. Dinescu, învățător (Ursoaia), 1 leu; Mihail Ionașcu, învățător (Bălteni), 1 leu; Oprea Stănculescu, învățător (Potcoava), 1 leu; N. Mitulescu, învățător (Buzesți), 1 leu; V. Frăntescu, învățător (Bălțați), 1 leu; Gh. Marinescu, învățător (Valea Merilor), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1904 al Societății e de 298; iar numărul banilor încasați de la aceștia și de la vechii membrii, e de 8304 lei și 25 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

Toți acei cari ne cer programe, regulamente sau îndrumări, sunt rugați a ne trimite costul lor, de oarece nu expiem nimănui nici cu ramburs nici pe credit.

Prețurile sunt cele următoare:

Programa analitică pentru școlile urbane	lei	1,20
" " " " " " "	"	1,20
" " " " " " "	"	2,20
Indrumări pentru institutori și învățători, privitoare la modificările aduse programei	"	0,50
Regulamentul pentru aplicarea legii asupra învățământului primar și normal primar	"	0,60
Idem pentru administrația interioară a școalelor normale de învățători și învățătoare	"	1,20
Idem idem școalelor primare urbane	"	0,60
Idem idem " " " " " " "	"	0,60

CEL MAI MARE ȘI VAST MAGASIN ȘI SINGURUL CARE VINDE ESTIN.

Dilnic sosesc Încălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
" "		12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
" "		12.95, 13.95, 14.95.
" "		13.95, 14.95, 15.95.
" "		12.95, 13.95, 14.95.
" "		13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95, 12.95, 13.95.
" "		11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
" "		12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
" "		7.95, 8.95, 9.95.
" "		5.95, 6.95.
" "		6.95, 7.95, 8.95.
" "		5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabuloase de estive. In totdeauna se găsește marile cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori și Negre pentru Dame Lei 2.50.

 " Bărbați " 2.95.
Rupendu-se la incercare, se dă altă pereche.

Magasin la toate Sesionele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitală, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistelor vor avea un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.